

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/407/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217045
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217045.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Jarmily Pogranovej a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, zastúpená advokátom a konateľom Doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., proti odporkyňi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 14C/388/2012-61 zo dňa 22. júla 2013, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyňi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom (žalobou) zo dňa 28.09.2012 sa navrhovateľ (žalobca) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola odporkyňa (žalovaná) zaviazaná zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 2.791,57 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 558,31 Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď požadoval aj náhradu trov konania. Svoj návrh s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - v znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a po 1.6.2011) a zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov skutkovo odôvodnil tým, že exekučný súd - Okresný súd Levice v exekučnom konaní vedenom na základe jeho návrhu na vykonanie exekúcie proti povinnému P. T. (registrácia súdneho exekútora EX 8267/2010 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 31.01.2011, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 216 dní!) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ktorá nečinnosť Okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná a zároveň nebol pri rozhodovaní rešpektovaný právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu vytvárajúceho prekážku právoplatne rozhodnutej veci a teda neodstrániteľnú vadu konania pre uplatnenie si nároku pred všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opätovné posúdenie jeho práva na zaplatenie dlhu exekučným súdom považuje za nelegálny postup, keď jeho dôsledkom je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku, zamedzením jeho účinkov na jeho právne postavenie. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (nevýdaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok) mu vznikla majetková škoda v celkovej výške 2.791,57 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi, keď si tiež uplatňuje aj primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sumou 558,31Eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou), pretože samotné konštatovanie porušenia (jeho) práva na súdnu ochranu nie

je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu mu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý bol dôsledkom nesústreďenej činnosti Okresného súdu takej intenzity, ktorá mala za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Tvrdí preto, že je nutné deklarovať porušenie jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo a princípu právnej istoty) a nahradiť mu požadovanú nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv a princípov právneho štátu, keď medzitýmnym rozsudkom žiadal určiť žalovanú zodpovednou za škodu nerozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní.

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Nitre ako súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní vo veci rozhodol tak, že návrh navrhovateľa (v plnom rozsahu) zamietol a súčasne o trovách účastníkov voči sebe navzájom rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznáva. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie (predovšetkým spisom Okresného súdu Levice sp. zn. 12Er/570/2010) a citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 19 ods. 1 a 3) a citované ustanovenia Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c/, d/ a i/ v znení platnom od 1.6.2010, § 44 ods. 1 a 2) tým, že ho považoval za nedôvodný a v konaní úspešnej odporkyni v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP (Občianskeho súdneho poriadku - zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žiadne nešpecifikovala a žiadne jej ani nevznikli.

Poukázal na to, že z exekučného spisu zistil, že žiadosť o vydanie poverenia bola podaná dňa 13.8.2010, o žiadosti na vydanie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 14.10.2010 (právoplatným dňa 03.03.2011) tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, voči čomu oprávnený podal odvolanie, pričom odvolací súd ho 30.12.2010 potvrdil a exekúcia bola zastavená 23.8.2011 (právoplatne 19.9.2011).

Súd prvého stupňa poukázal na to, že

- podaný návrh bol dostatočne špecifikovaný a nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania,
- návrh (správne nárok) nebol premlčaný, pri začatí exekúcie v roku 2010 a návrhu v roku 2012,
- navrhovateľ sa domáhal škody výlučne za nesprávny úradný postup z dôvodu nevydania poverenia v zákonnej 15-dňovej lehote a preskúmania exekučného titulu,
- rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelou účinnou od 1.6.2011,
- v novele účinnej od 1.6.2010 o zániku pätnásťdňovej lehoty na vydanie poverenia došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre posúdenie prípadov neprípustnosti exekúcie a teda v čase podania návrhu na vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala,
- nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatňoval výlučne podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., pričom ohľadne prípadného prietahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie alebo sa neriešila sťažnosť na prietahy v konaní,
- ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v súčasnom znení platnom od 1.1.2013 možno brať do úvahy ako výklad pôvodného ustanovenia pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. platného v čase podania návrhu na vydania poverenia,
- rozhodnutie o žiadosti bolo vydané po dvoch mesiacoch od doručenia a teda tvrdenia navrhovateľa v návrhu sú nesprávne,
- účastníkom exekučného konania rozhodnutím v uvedenej lehote nevznikol stav právnej neistoty,
- exekučný súd oprávnene preskúmaval exekučný titul,
- navrhovateľom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, keď bolo na ňom preukázať svoje tvrdenia a údaj o výške majetkovej ujmy sa nedal overiť ani s exekučným spisom,
- nevidel dôvod, aby sa nejakou výškou škody vôbec zaoberal, keď mal za to, že ku vzniku škody ani nedošlo,
- zákon určoval lehotu na vydanie poverenia a nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia, teda pre rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia zákonná lehota neexistuje,

- vydanie rozhodnutia po 2 mesiacoch neznamená, že sa exekučný súd dopustil nesprávneho postupu, keď spis sťažnosti navrhovateľa neobsahuje,
- ani nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody (rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 16/2002),
- neboli Ústavným súdom konštatované zbytočné prieťahy v konaní, či nečinnosť súdu a konštatovanie, že vo veci išlo o prieťah, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať,
- znalecký posudok je na preskúmanie preukázaných tvrdení a nemôže riešiť otázky právneho charakteru, teda ani nesprávnosť úradného postupu exekučného súdu,
- nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody,
- nesprávny úradný postup nesmie mať svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí a teda nároku by sa poškodený mohol domáhať jedine podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., čo však navrhovateľ výslovne vylúčil (v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu nezákonné, čo sa nepreukázalo), a že
- nesúhlasí s právnym názorom navrhovateľa o tom, že rozhodcovský rozsudok je prekážkou res iudicata, keď neúčinný (nulitný) rozhodcovský rozsudok žiadnu prekážku nepredstavuje. Konštatoval, že v exekučnej veci žiadny nesprávny úradný postup nezistil.

Uvedené rozhodnutie včas podaným odvolaním napadol len navrhovateľ domáhajúci sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V dôvodoch svojho odvolania súdu prvého stupňa vyčítal to, že prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 v znení zákona č. 412/2012 Z. z. de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je nepripustné, že platné právo nepozná zánik právneho nároku nedôveryhodnosťou údajov (k argumentu o vyvrátení nároku navrhovateľa) a v čase podávania návrhu nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, čo však nič nemení na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu nevydaním rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, že súd vôbec nevyvetlil svoj názor o tom, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty a že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a má aplikovať platné právo.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila. V priebehu konania sa vyjadrila k podanému návrhu, ktorý žiadala ako nedôvodný plne zamietnuť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 214 ods. 2 a § 156 ods. 1 a 3 OSP) a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1) a prihliadajúc i na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť a súčasne v zmysle ustanovenia § 224 a § 142 ods. 1 OSP v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznať z dôvodu, že jej v odvolacom konaní žiadne nevznikli.

V danej veci navrhovateľ podal odvolanie, ktorého odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú plne s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárove podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti súdu, a preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V danej veci dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovoľával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia resp. z ospravedliteľného dôvodu, čím si sám zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď

v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom.

Zákon č. 514/2003 Z. z. (nahradzujúci zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu) o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení neskorších predpisov nadobúdajúci účinnosť od 1.7.2004) je osobitným zákonom, ktorý v nadväznosti na Listinu základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb. - článok 36 ods. 3 a 4), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. - článok 6 ods. 1) a Ústavu Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb. - článok 46 ods. 3) upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci, keď na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť súčasne splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobom v zákone špecifikovaným, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou nevyhnutnou podmienkou je, aby medzi konaním vedúcim k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť, pričom dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok znáša poškodený a v prípade ich preukázania sa štát svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Zákon rozlišuje dva základné okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9), keď je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7) a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Pojem "nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci" nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 1 zákona výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Pri nedostatku zákonnej explicitnej definície vo všeobecnosti možno za takýto postup považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania, keď v zmysle zákona za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom orgánu verejnej moci priamo súvisiacim s výkonom právomoci orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu - škody, čo vyžaduje starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí pre objasnenie príčin, ktoré k určitému výsledku viedli, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu (priamej) príčiny a následku.

Podstata sporu účastníkov teda spočívala v tom, či pre zamietajúce rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prietahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku citovaného súdom prvého stupňa mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za to, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na prípady vydania poverenia na vykonanie exekúcie, pri nezistení rozporu tak, ako to je uvedené v druhej vete tohto ustanovenia. Úmyslom zákonodarcu bolo zefektívniť exekučné konanie v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a preto z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom vo vetách 2 a 3 uvedeného ustanovenia rozlišoval prípady "ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia" (veta druhá) a prípad "ak súd zistí rozpor žiadosti" (veta tretia). Pokiaľ by mal zákonodarcu úmysel, aby pätnásťdňová lehota exekučného súdu sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne, bol by to upravil explicitne uložením exekučnému súdu povinnosti rozhodnúť v oboch prípadoch v lehote 15 dní, bez toho, že by rozlišoval jednotlivé zistenia exekučného súdu. Vydanie poverenia je osobitná skrátená forma rozhodnutia exekučného súdu, zamietnutie žiadosti je riadnym rozhodnutím exekučného súdu vyžadujúcim náležité odôvodnenie zistených rozporov s dôsledkom pre nevydanie poverenia.

Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd následne posudzoval, či konanie exekučného súdu, nevykazovalo navrhovateľom tvrdené zbytočné prieťahy, i keď jeho postup nemožno považovať za nesprávny úradný postup pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Pri rozhodovaní o tom, či vo veci došlo k prieťahom v konaní sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania, 3. spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02). Ustanovenie § 9 zákona treba na vec aplikovať v takom znení, v akom platil v čase namietaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci a nie je teda možné toto zákonné ustanovenie vykladať v zmysle jeho znenia po novele od 1.1.2013 (zákonom č. 412/2012 Z. z.), z čoho potom vyplýva, že postup exekučného súdu bolo nevyhnutné posúdiť aj z hľadiska "zbytočných prieťahov" a to súdom samostatne, bez potreby existencie rozhodnutia alebo konania iného orgánu v zmysle znenia ustanovenia § 9 ods. 2 po novelizácii od 1.1.2013. Posúdenie zbytočných prieťahov nie je možné bez prihliadania na všetky okolnosti veci, teda nemožno neprihliadať na tisícky obdobných vecí podávaných navrhovateľom na postup exekučného súdu i vzhľadom k jeho možnostiam.

Vydanie súdneho rozhodnutia po 62 dňoch od podania návrhu hodnotiť ako "zbytočné prieťahy" nemožno.

Čo sa týka namietaného nesprávneho úradného postupu v súvislosti so zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o vydanie mu poverenia pre zistený rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, v dôsledku čoho nebol uznaný spôsobilým exekučným titulom, odvolací súd poukazuje na to, že mu neprislúcha preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní a že právne závery ohľadom rozhodcovských rozsudkov sú bohato riešené judikatúrou Najvyššieho súdu SR a tiež aj Ústavného súdu SR, od ktorých záverov sa ani odvolací súd nemá dôvod odkloniť (táto judikatúra bola navrhovateľovi ako účastníkovi konania dobre známa a napriek tomu, a zamietajúcim rozhodnutiam súdov, v každej veci návrhy na exekúciu podával a súdmi požadované doklady k návrhom hneď neprikladal).

Za daných okolností tak navrhovateľ nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávne úradnému postupu, teda k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, v dôsledku čoho nebolo potrebné zaoberať sa škodou a príčinnou súvislosťou. Navyše pokiaľ navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom nemohol mu takýto nulitný rozhodcovský rozsudok privodiť prospech a teda, ak mu nemohol v exekúcii privodiť majetkový prospech, potom mu nemohla vzniknúť ani prípadná škoda nemožnosťou realizácie exekúcie.

Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci vecne správne, keď návrh navrhovateľa plne zamietol. Odvolací súd tiež vychádzal z toho, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné to, že by navrhovateľ nepodal návrh na predbežné prerokovanie svojich nárokov a že 6-mesačná lehota na ich prerokovanie v čase rozhodovania súdu už uplynula, že je neprípustná všeobecná paušalizácia uplatňovaných nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď oba nároky je potrebné v konaní jednoznačne preukázať (nie je možné ich len predpokladať) v konaní vykonaným dokazovaním, že nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, že znalecký posudok slúži len na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania, že rozhodovaciu činnosť súdov tvoriacich podstatu súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, že vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný (a nestačí, ak je iba sprostredkovaný, teda k zmenšeniu majetku by muselo prísť priamo a len týmto postupom), že navrhovateľ nevyprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce ním uvádzanú škodu a nemajetkovú ujmu a že vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezistil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.